

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΙΟΥΝΙΟΥ 2015. Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ιουλιανού μάρτυρος, Τερεντίου ιερομάρτυρος επισκόπου Ικονίου, Νικήτα
ιερομάρτυρος Του Νισυρίου.
Έτος 8^ον Τεύχος 346

Κυριακή Γ' Ματθαίου

Την περασμένη Κυριακή είδαμε ότι ο Χριστός περιμένει από όλους μας να Τον ακολουθήσουμε, εγκαταλείποντας ει δυνατόν τα πάντα, ακόμα και τους ίδιους μας τους συγγενείς, αν είναι απαραίτητο. Και ίσως κανείς αναρωτηθεί “μα πώς θα ζήσουμε, αν αφήσουμε τα πάντα;” την απάντηση μας τη δίνει σήμερα ο ίδιος ο Κύριός μας, μέσα από το απόσπασμα της επί του Όρους Ομιλίας Του που μας μεταφέρει ο ευαγγελιστής Ματθαίος. Τα μάτια του ανθρώπου, μας λέει, είναι ο λύχνος δηλαδή το φως του σώματός του. Επομένως, αν τα μάτια του είναι φωτεινά, όλο το σώμα του είναι φωτεινό. Αντίθετα, αν τα μάτια είναι σκοτεινά, όλο το σώμα είναι σκοτεινό. Αληθινά, αναρωτιέται, αν το φως του σώματός μας είναι σκοτάδι, τότε το σκοτάδι πώς μοιάζει; Με τα λόγια αυτά θέλει να μας τονίσει ότι αν όντως ενδιαφερόμαστε να φωτίσουμε την ύπαρξη και τη ζωή μας, θα πρέπει να αφήσουμε πίσω οτιδήποτε αντιστρατεύεται στο θέλημα του Θεού, ότι οφείλουμε να μεριμνήσουμε για τον πνευματικό μας κόσμο και να μη φορτώνουμε τη ζωή μας με μέριμνες περιττές και ανούσιες. Και για να το καταστήσει πιο σαφές, συνεχίζει λέγοντας ότι δεν μπορεί να δουλεύει κανείς σε δύο κυρίους, στον Θεό και στον μαμμωνά. Ή τον ένα θα αγαπήσει και τον άλλο θα μισήσει, ή θα υπακούσει στις επιταγές του ενός και θα καταφρονήσει τον άλλο.

Με τον όρο “μαμμωνά” υπονοεί ο Κύριος τόσο τον ίδιο το διάβολο και τα έργα του σκότους, όσο και τις βιοτικές μέριμνες, οι οποίες αποσπούν την προσοχή μας από τη μελέτη και εφαρμογή του θελήματος του Θεού. Γι αυτό σας λέω, συνεχίζει, μη μεριμνάτε και μην απασχολείτε την ψυχή σας με το τι θα φάτε ή τι θα πιείτε, ούτε το σώμα σας, με το τι θα ντυθείτε. Στα αλήθεια, η ψυχή δεν είναι παραπάνω από την τροφή και το σώμα από την ενδυμασία; κοιτάξτε τα πουλιά, δεν σπέρνουν, δεν θερίζουν, δεν αποθηκεύουν σε αποθήκες, και ο Πατέρας σας ο επουράνιος τα τρέφει. Δε νομίζετε ότι διαφέρετε τόσο πολύ από αυτά, ώστε ο Θεός να σας σκέφτεται ακόμα περισσότερο; ποιος μπορεί, όσο κι αν μεριμνήσει, να προσθέσει μια πιθαμή στο ύψος του; Και για την ενδυμασία σας τι αγωνιάτε; πάρτε μάθημα από τα κρίνα του αγρού, που δεν υφαίνουν ούτε γνέθουν, κι όμως είναι ντυμένα πιο

λαμπρά κι από τον Σολομώντα. Αν επομένως ο Θεός ντύνει τόσο όμορφα τα αγριόχορτα, που σήμερα είναι και αύριο, σαν ξεραθούν, καίγονται στον κλίβανο, πόσο περισσότερο δεν θα ενδιαφερθεί για σας, ολιγόπιστοι; Μην μεριμνάτε λοιπόν, λέγοντας τι θα φάμε; ή τι θα πιούμε; ή τι θα ντυθούμε; διότι ο Πατέρας σας ο επουράνιος γνωρίζει τις ανάγκες σας. Αλλά να επιζητείτε πρώτα τη Βασιλεία του Θεού και την δικαιοσύνη Του, και όλα τα άλλα θα σας δοθούν.

Ο Χριστός χρησιμοποιεί το παράδειγμα των άγριων πουλιών και λουλουδιών, που είναι εφήμερα κι όμως επιβιώνουν με την πρόνοια του Θεού, για να καταδείξει ότι ο άνθρωπος, που ως έλλογο ον έχει μεγαλύτερη αξία και σημασία, δεν μπορεί παρά να ελκύει και το ενδιαφέρον και την πρόνοια του Θεού. Γι αυτό και αποκαλεί ολιγόπιστους όλους εκείνους που θέτουν ως προτεραιότητα στη ζωή τους την κάλυψη των βιοτικών τους αναγκών. Η υπέρμετρη ενασχόληση με την εξασφάλιση της καθημερινής τροφής, με τα ενδύματα και με τα υλικά αγαθά, περιέχει τον κίνδυνο της εγκατάλειψης ή της περιφρόνησης του Θεού, σύμφωνα με τα όσα μας είπε ο Χριστός στην πρώτη συνάφεια της σημερινής περικοπής. Δείχνει έλλειμμα πίστεως, έλλειμμα εμπιστοσύνης στην αγάπη και στην πρόνοια του Θεού για τον άνθρωπο. Αν ο Θεός έστειλε τον Υιό Του τον μονογενή στον κόσμο, με σκοπό να θεραπεύσει και να αναστήσει τον έσω άνθρωπο, θα αφήσει άραγε κανέναν να χαθεί από έλλειψη των στοιχειωδών αγαθών; Κι όμως, στην καθημερινότητά μας λησμονούμε αυτή τη μεγάλη αλήθεια. Θεωρούμε τους εαυτούς μας πιστούς χριστιανούς, και παρόλα αυτά αναλώνουμε όλο το χρόνο μας στο κυνήγι των υλικών αγαθών, στην ικανοποίηση των βιοτικών μας αναγκών και μόνο. Οι συνθήκες του σύγχρονου τρόπου ζωής και οι συγκυρίες των τελευταίων ετών επιτείνουν αυτή τη μονοσήμαντη αγωνία μας και μας απορροφούν κάθε ικμάδα σωματική και ψυχική. Και όσο εξαρτάμε την ευτυχία μας από τα υλικά και τα γήινα, τόσο οι δυσκολίες της ζωής μας οδηγούν σε όλο και μεγαλύτερη απελπισία και απόγνωση.

“Ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού”. Αυτή είναι η απάντηση του Χριστού, αυτή είναι η μόνη προοπτική για να ξεφύγουμε από τα απελπιστικά δεσμά του μαμμωνά, στον οποίο έχει υποδουλωθεί η ύπαρξή μας. Αυτή είναι η μόνη διέξοδος από κάθε ανθρώπινη κρίση, ιδιαίτερα σήμερα. Όσο κι αν αγωνιζόμαστε χωρίς Θεό, η ζωή μας και οι κοινωνίες μας θα σκοτεινιάζουν. Ας στραφούμε, επομένως, στην αναζήτηση του Θεού, ας Τον εμπιστευτούμε, και θα φροντίσει Εκείνος για τα υπόλοιπα.

π. Χερουβείμ Βελέτζας

Μη ζητάτε πρόσκαιρα «αγαθά», μάταια και ψεύτικα
(Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος, 1134-1220 μ.Χ.)

«Αιτείτε και δοθήσεται υμίν», αλλά μη ζητάτε πρόσκαιρα «αγαθά», μάταια και ψεύτικα. Τα βλεπόμενα είναι πάντα εφήμερα. Όλα αυτά «είναι

ματαιοπονία και χίμαιρα», ενώ τα μη βλεπόμενα είναι αιώνια· γι' αυτό, «ζητάτε και θα σας δοθεί» σας παραγγέλλω, όμως, να μη ζητάτε οτιδήποτε υλικό και σωματικό· «ο ουράνιος Πατέρας σας ξέρει καλά ότι έχετε ανάγκη απ' όλα αυτά προτού ακόμα του το ζητήσετε»· να ζητάτε, γι' αυτό, τη βασιλεία του Θεού και τη δικαιοσύνη Του κι όλα αυτά θ' ακολουθήσουν, τα λοιπά θα σας δοθούν και χωρίς να τα ζητήσετε.

Ποιός τόλμησε ποτέ να ζητήσει από επίγειο βασιλιά βελόνι ή κουρέλι ή προβιά ή κάτι ασήμαντο και αταίριαστο για το γόητρο της βασιλείας του; Κι αν κάπου κάποιος παρουσιασθεί να ζητήσει τέτοια ευτελή, όχι μονάχα δεν θα τα λάβει αλλά και θα επισύρει την οργή, γιατί με τέτοια αιτήματα εξύβρισε τον βασιλιά. Αυτός, λοιπόν, ένας επίγειος άρχοντας, εξοργίζεται, όταν του ζητούν ανάξια πράγματα. Τέτοιες ενέργειες τις θεωρεί σαν ατιμωτικές για το πρόσωπό του κι όταν ακόμη είναι φιλοχρήματος. Φαντασθείτε, επομένως, πόσο πολύ περισσότερο θ' αγανακτήσει ο βασιλεύς των βασιλέων! Οπωσδήποτε θ' αρνηθεί να παράσχει το αιτούμενο, μια και τούτο είναι ανάξιο της μεγαλοσύνης Του. Αυτά, λοιπόν, συμβαίνουν, και με 'μάς, όταν ζητούμε υλικά και φθαρτά αγαθά. Δες, όμως, και το άτοπο του πράγματος: Ο επίγειος βασιλιάς προστάζει τους συνοδούς του με βία ν' απωθούν απ' τις βασιλικές αυλές τους ζητούλες και ανελέητα να τους κτυπούνε! Όμως αυτοί, μ' αναίδεια, επιμένουν στα αιτήματά τους. Για να εξασφαλίσουν, τελικά, τί; Όχι τη βασιλεία ή τους θησαυρούς της, άλλα κάτι το φτωχό και μηδαμινό. Κάτι το εντελώς ανάξιο των πολλών κόπων και θυσιών που χρειάστηκε να καταβάλουν.

Αντίθετα ενεργεί ο βασιλεύς των δυνάμεων. Δεν διατάζει τους συνοδούς του ν' απωθήσουν τους ερχόμενους να υποβάλουν αιτήματα. Ζητά, μάλλον, απ' αυτούς και να συντρέξουν τους αιτητές. Πολύ περισσότερο! Αυτός μας προτρέπει: «Αιτείτε και δοθήσεται υμίν». Κι εμείς τί κάνουμε; Είτε διακόπτουμε να ζητάμε το παραμικρό, είτε ζητάμε ανάξια και ανάρμοστα σ' εμάς πράγματα, είτε απαιτούμε να έχουμε υπεράξια για μας αγαθά.

«Αναζητάτε και θα βρείτε· κτυπάτε και θα σας ανοίξουν». Ζητήστε την οδό, για ν' ακούσετε: «Εγώ είμαι η οδός... κανείς δεν πηγαίνει στον Πατέρα, παρά μόνο αν περάσει από μένα». «Κτυπάτε την πόρτα και θα σας ανοίξουν», γιατί Εκείνος διακήρυξε: «Εγώ είμαι η θύρα». Ψάξτε να βρείτε τη ζωή, την αληθινή ζωή. Ψάξτε να βρείτε την οδό που οδηγεί εκεί· επιστρέψτε στο θείο Παράδεισο. Κτυπάτε την πόρτα και θα σας ανοίξουν. Δεν θ' ανοίξει η πόρτα με τρόπο αυτόματο, αλλά «κτυπάτε και θα σας ανοίξουν».

Αυτό το διακριβώνουμε και με το παράδειγμα των αρχοντικών και βασιλικών μεγάρων. Όταν κλεισθούν οι πόρτες κι αναλάβουν οι θυρωροί τη φρούρησή τους, δεν ανοίγουν με τρόπο αυτόματο για τους βρισκόμενους έξω απ' αυτές. Τότε μόνο θ' ανοίξουν, αν αρχίσουν να τις κτυπούν με τρόπο επίπονο και επίμονο. Τότε και μόνο τότε θ' ανοίξουν οι θυρωροί, δείχνοντας μάλιστα και πόσο ενοχλήθηκαν από τα κτυπήματα τους.

Επομένως και σεις, παρόμοια, «ζητάτε και θα σας δοθεί»· ζητάτε τη βασιλεία των ουρανών, «ψάξτε και θα βρείτε εκείνη την αγία οδό, την κακοτράχαλη και θλιβερή, την στενή θύρα και απλησίαστη για τους παραφορτωμένους με αμαρτήματα. Την ανοικτή για όσους φέρουν πλούτο ευάρεστων στο Θεό

μυριάκριβων αρετών. Τέτοιες αρετές, ο αγιογραφικός λόγος παρομοιάζει με χρυσάφι, ασήμι, πολύτιμους λίθους και άλλα ισότιμα. «Κρούετε και ανοιγήσεται υμίν», αλλά μην κτυπάτε, σαν εκείνες τις ανόητες παρθένες, που φώναζαν: «Κύριε, κύριε, άνοιξε μας!»· κι εκείνος αποκρίθηκε: «Δεν σας ξέρω». Κτυπάτε με τα έργα τα καλά και θα σας ανοίξουν κι αφού κληθείτε, να εισέλθετε μ' ευγνωμοσύνη, όπως συνέβηκε με τον δούλο της παραβολής αυτός αξιώθηκε ν' ακούσει: «εύγε, καλέ κι αξιόπιστε δούλε, έλα να γιορτάσεις και να χαρείς μαζί μου».

Πώς, λοιπόν, Κύριε, να κτυπήσουμε εκείνη την άϋλη πόρτα; Με τί είδος κτυπητήρι να κτυπήσουμε την πόρτα εκείνη την άγια; Αφού, λες άϋλη και άγια εκείνη την είσοδο, καταλαβαίνεις ότι και το κτυπητήρι πρέπει να 'ναι ανάλογο: άϋλο και άγιο. Τέτοιο, για με, είναι η πίστη η ειλικρινής. Με τούτο το κτυπητήρι της πίστης κτύπησε εκείνος ο ληστής και του άνοιξε την είσοδο στο παράδεισο. Δεν τολμούσε αυτός, όπως πολλοί από τους αγίους να πει, για με σταυρώθηκε ο Κύριος. Αλλά, αφού ξεκάθαρα ομολόγησε, ότι είναι ληστής και κακούργος και ένοχος καταδίκης, κτύπησε στη συνέχεια με το κτυπητήρι της πίστης. Τότε οι θυρωροί, δηλαδή τα Χερουβείμ και η φλογίνη ρομφαία, αποχώρησαν. Κτύπησε κι άνοιξε γι' αυτόν, πριν απ' όλους, ο παράδεισος.

Κτύπησε και η πόρνη την πόρτα του θείου ελέους με το κτυπητήρι των δακρύων κι έλαβε την άφεση. Το ίδιο και ο άσωτος της παραβολής και πλούτισε με την υιοθεσία. Κι ο τελώνης, αυτογρονθοκοπούμενος και κτυπώντας τα στήθη του, δικαιώθηκε. Κτυπάτε, λοιπόν, και σεις, όπως εκείνος, το στήθος και θ' ανοίξει η καρδιά σας για δάκρυα και κατάνυξη και ο νους σας θα διανοιγεί τόσο, ώστε να βλέπει τα αόρατα· τότε, αντικρίζοντας εκείνα με τρόπο νοερό, ζητάτε και θα λάβετε, αφού «πας ο αιτών λαμβάνει, και ο ζητών ευρίσκει, και τω κρούοντι ανοιγήσεται». Και όπως, ακριβώς, συμβαίνει να μη λαμβάνουν τα αιτούμενα οι «κακώς αιτούντες», αυτό θα συμβαίνει με το σύνολο των αιτητών. Δεν θα λαμβάνουν τα αιτούμενα όλοι οι αιτητές, παρά μονάχα εκείνοι που μίσησαν ολόκαρδα τη κακία, αποξενώθηκαν απ' το κακό και πλουτίζουν σε αγαθοπραξίες.

Αυτοί θα λάβουν τα αιτούμενα, και ψάχνοντας θα βρουν και κτυπώντας την πόρτα του ελέους θα την δουν γι' αυτούς ολάνοικτη. Γιατί, ποιός από σας, αν του ζητήσει το παιδί του ψωμί, θα του δώσει λιθάρι; Ή αν του ζητήσει ψάρι, θα του δώσει φίδι; «Ποιός», αντί του μηδένας «άνθρωπος θα δώσει στο παιδί του φίδι αντί ψωμί και ψάρι». «Αφού σεις ξέρετε να δίνετε στα παιδιά σας καλά πράγματα, πολύ περισσότερο ο ουράνιος Πατέρας σας θα δώσει αγαθά σ' όσους του το ζητούν». Απ' αυτά μαθαίνουμε πόσο μεγάλο αγαθό είναι η επίμονη αίτηση προς το Θεό.